

Paa Dagsordenen staar 1ste Behandling af Forslag til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn og derefter 1ste Behandling af Forslag til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold paa Frederiksberg. Det er jo 2 selvstændige Forslag, og saaledes ere de ogsaa opførte. Smidleritid ere de i Indhold overmaade ens — de have jo ogsaa samme Herkomst — og man vil derfor sikkert, skødt de formelt behandles som særskilte Sager, dog under Behandlingen af den første Sag finde Anledning til at komme ind paa Forhold, der vedrøre den anden Sag. Derimod kan der heller ikke være noget at erindre. Naar vi efter at være færdige med den første Sag, gaa over til den anden, vil Arbejdet derfor blive saa meget desto mindre, thi der vil da kun blive Tale om de specifiikt frederiksbergste Forhold.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ordningen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3395 ff.)

Sagen fattes under Forhandling.

Møden: Førend jeg gaar over til de Bemærkninger, jeg har at gøre med Hensyn til Realiteten af det foreliggende Lovforslag, kan jeg ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Tidspunktet, paa hvilket dette Lovforslag er forelagt det høje Ting.

Det vil erindres, at det Gang efter Gang er hændet, at et Lovforslag af stor politisk Vigtighed er blevet forelagt for dette Ting paa Slutningen af Samlingen, og nu saa vi et Lovforslag af ikke mindre Vigtighed, vedrørende de kirkelige Forhold, forelagt paa et noget lignende Tidspunkt. Jeg tvivler ikke om, at den høje Regering naturligvis har haft gode Grunde, hvorfor den ikke har kunnet forelægge Lovforslaget paa et tidligere Tidspunkt, og jeg kan derfor kun gentage den Beklagelse, jeg tidligere har udtalt, over det Uheld, som forfølger det høje Ting, nemlig at saa Lovforslag af meget vigtig og indgribende Indhold forelagte paa et Tidspunkt i Samlingen, da det er givet, at vi ikke kunne saa Forslagene tilendebragte inden Samlingens Slutning. Det er ikke heldigt for disse Lovforslag, thi Interessen

for et Lovforslag er jo ikke saa stor paa dette Tidspunkt, da vi fortrinnsvis ere optagne af Interessen for Afgørelsen af tidligere forelagte Forslag, og dernæst af Interessen ved en 1ste Behandling ikke saa stor, naar man har den allerførste Udset til, at vi komme til at foretage Behandlingen om igen i næste Samling. Jeg tillader mig derfor at udtale det Haab, at de Præcedenser, der foretages, ikke maa blive til en Praksis, men at vi i Fremtiden maa være heldigere med at saa vigtige Lovforslag forelagte saa betimelig i Samlingen, at vi kunne have Haab om at saa dem tilendebragte inden dens Slutning.

Naar jeg derefter gaar over til Indholdet af det foreliggende Lovforslag, maa jeg udtale, at jeg ikke kan se rettere end, at et Lovforslag af det foreliggende Indhold paa Forhaand maa hilses med Tilfredshed. I Aarenes Løb er der bleven forelagt Lovforslag angaaende de kirkelige Forholds Ordning uden for Hovedstaden baade Præstelønningsloven og Præstevalgloven o. s. v.; men Hovedstaden har man ladet ligge i saa at sige ulovordnede Tilstande. Men dog turde det vel være, at netop i en Hovedstad, hvis Befolkning vokser med en saa rivende Hurtighed, som Tilfældet i den seneste Aarrække har været her i Kjøbenhavn, turde de kirkelige Forholds Ordning have Krav paa den alleromhyggeligste Opmærksomhed, netop fordi disse Forholds tilfredsstillende Ordning er af saa stor Betydning for hele Befolkningens Udvikling. Det har man da ogsaa erkendt i den Aarrække, som er foreløben. I den Tid, i hvilken jeg har boet i Kjøbenhavn, er der blevet bygget en Flerhed af Kirker, der er bygget St. Johannes Kirke, Matthæuskirken, Jakobskirken og Paulskirken, fort sagt, man har haft Djet aabent for den Trang, her var til Stede, og som burde tilfredsstilles, idet selvfølgelig Omsorgen for den kirkelige Forsyning bør holde Skridt med Befolkningens Vækst, hvis vi ikke skulle være udsatte for, at en større Del af Befolkningen undbrages kirkelig Omsorg, og Hovedstaden dermed skal være udsat for i større eller mindre Omfang at blive afriistet. Men det, som har været Manglen, saa vidt jeg skønner, har navnlig været, at den vigtigste Faktor i Henseende til Tilvejebringelsen af Midler til den kirkelige Forsyning ikke har været saaledes ordnet, som man kunde ønske, at nemlig Menighedens Bidrag ikke har været tilfredsstillende lobbestemt. Det har væsentlig været frivillige Bidrag fra Privatmænd inden for Sognene, som have ydet det Tilskud, som det fortrinnsvis skalde paahvile den samlede Menighed at yde, og dertil er saa kommet Tilskuddet fra Stat og Kommune,